

מסורת הש"ס

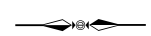
א) יצמות ז. עו. ג) כסרים פ"א מ"ה יצמות ז. לעיל עד ג. א) יצמות ז. עו. ד) ונחל דג'ל עד, וכן כסמור רכש"ס, ע"ש, ט) זג'ל ר' ישמעאל וכו"א בשאלמות ובראש"ט, ו) וירש"א וכן "סיפא" דכסמור לתא ככת"י דפרי"ר, וגם לא הונה כרש"ל, וכ"ל כר"ן, ו) לנעיל סד. סו. עד ג. ח) ויצמות יא: מד: גדה ע"ג, ט) "יונה" לתא ככת"י דפרי"ר וכן לתא כר"י, והוספו הרש"ל כנחלא ע"פ רש"י, ו) נגל דבור זה לתא כאן בדפריד אלא לקמן ע"פ ע"א על היסוקא גנמי ממשטה. ו)שם לתא לדעיל, לפניו דלקמן, וגם הרש"ל לא העתיקו משם לנאן, ועי' חכמת מנות, ופני"ו וזמות ע. ד"ה מכאן גזול, ו) זג'ל דשדאן, ורש"ש, ע"ש עד, ט) ויחזקאל מד, כב, ח) ולקמן עה ע"א, ו) ויקרא כה, א, ט) ויקרא כה, ו, ויחזקאל וז כספרו סס, ע) נבדפרי"ר נסף לא קח, ומחקו הרש"י עמש"י שם כהנרות, ט) וסוטה כג ע"פ, ע"ש, ט) נבדפרי"ר: כאלו, ק) ויקרא כה יב, ו) עי' רש"י גדה סט: ויצמות מד: ולעיל עה, ט) זג'ל ה"א ענמה כר"ג, ט) זג'ל ונחלאל, ו) נבדפרי"ר, ו) נבדפרי"ר על הר"ף ובר"ן משעשעת לאחר דפסולה לו דכתיב, ג) נבשעת מההרי"ב כמס' מנריסא רש"י מנאן ע"י מנת לנקות ע"ה ע"ס. ועיין הערה ט, א) נברין טקף: כהן, ד) נבדפרי"ר נכר פירוש, ובי"ה כש"י שבר"ף ובר"ן ושם מדברי סופרים, ועי' רש"ש, ט) נברין: היינו טול מפסולי כהונה כדכתיב, ו) נע"ב, ו) נשם, ח) נבדפרי"ר ויחזקאל מד, כב,

תורה אור השלם

- וְלֹא יַחֲלֹל יָרְעוּ בַעֲמֵיוּ בִּי אֵינִי יָי מְקַדְּשֶׁהוּ.
- לֹא יִשְׁמָא בַעַל בַּעֲמֵיוּ לַחֲלֹל: ויקרא כא ד
- לֹא יִכְבֹּל בַּעֲלָהּ הָרֹאשׁוֹן אֲשֶׁר שִׁלְחָה לְשׁוֹב לְקַחְתָּהּ לְרִצּוֹת לוֹ לְאִשָּׁה אֲחֵרִי אֲמָר הַשְׁפָּאָה בִּי תוֹעֵבָה הִוא לִפְנֵי יְיָ וְלֹא תִחַסֵּיא אֶת הָאֲרֶץ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִּתֵּן לָךְ בְּתֻלָּהּ:

- דברים כד ד
- אלקנה וגורשה וְתֻלְתָּהּ וְזָה אֶת אֵלֶּה לֹא יָקֹחַ בִּי אִם בְּתוּלָהּ מַעֲמִיּוֹ יָקֹחַ אִשְׁהָ: ויקרא כא יד

מוסף רש"י

בנות ישראל מקוה טהרה לחללים. דנת חלל זכר כשרה לכהונה שאסור טהה את זרעו (לעיל טד).

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

עו.

מתני' **בס חלל וזכר** ודוקא נקט כדקמני ואזיל דנת חללה שנשאת לישראל כשרה לכהונה: **לעולם**. נת בנו ונת בן בנו עד סוף כל הדורות של חללים וזכר בן זכר נת האחרון פסולה כבת הראשון אצל בת בתו מישראל כשרה דלא חמירא בת חלל מחללה דאמר' בטה של חללה מישראל כשרה לכהונה: **ישראל שנשא חללה בסו כשרה לכהונה**. וטעמא יליף בגמרא. ודוקא ישראל אצל כהן שנשא חללה בתו חללה דכל ולד הנוול צביאת איסור ואפילו מישראלית כבת חלל וזכר

ופסולה לכהונה אצל בת גיורת מישראל כשרה וטעמא דכולהו הני

תנאי דפליגי בגיורת מפרש בגמ': **ר' אליעזר בן יעקב אומר** כו'. לית ליה האזי דינא דלקמן (דף עה.) **כל השוה** ^ט **דשאניו ברוב קהל לא פריך דהיינו דומיא דשיש בהן כל חמור ואין חומר שלהם שוה ואיכא למ"ד בעלמא** (מכות דף ד:.) **כל חמור לא פריך ומיהו גר שנשא גיורת בתו פסולה דבעי' מורע בית ישראל** ^ט **דמפרש בגמרא** ^א **גמ' מה נלנן**. לענין טומאה הזכרים הוזהרו עליה ולא נקבות דכתיב בני אהרן ^ט ולא בנות אהרן: **אף**. כפסולי חללות וזכרים נפסלו ולא נקבות: **בסו של ר"ג**. מן האלמנה מישמרי דהא אמרי' נקבות מותרות: **ורעו כתיב**. ואפ"י נקבות וכי אהני גזירה שוה לנת בתו אהני: **בס בנו**. חלל תישמרי דתהי ליה גזירה שוה ולא אפיק קרא אלא זרעו אצל זרע וזרעו תכשר בנקבות

מג"ש: **ורעו**. האז וזהרע הוזהרו בטיבה זו והיינו הקישא: **בס בסו**. חללה מיתסר מתוך הקישא: **כסם סגני ישראל מקוה טהרה לחללות**. להכשיר את בטה ממנו לכהונה כך בנות ישראל מקוה טהרה לחללים **לחללים** להכשיר את בטה ממנה לכהונה: **בעמיו**. מדלא כתיב בעממיו משמע שאין זרעו מחלל את בתו אלא כשהוא ואשתו מעם אחד ששניהם חללים: **הוא עצמה מנין**. שהאלמנה מתחללת צביאתו מן התרומה ומן הכהונה לנקות כהן הדיוט הבא עליה אחריו משום חללה: **היא שעזבה עזירה**. דכתיב ^א לא יקחו ^ב להוהיר אשה על ידי האיש ציבמות כפ' יש מותרות

(דף פד:.) **ואין מסחלל**. דהא לא יחלל זרעו כתיב ולא את עצמו ^א דתנן (בכורות דף מה:) הנושא נשים צעזירה פסול **עד שידור הנאה** וכי הדירה ממנו **עובד עבודה: מה לנאס שאין מסחלל ככ"מ**. אפילו בזה על השפחה ועל הוונה תאמר בזהה שנתפלת ככ"מ **שאס** ^א בזה עליה כותי חלל נתין ממזר פסולה דאמרנין לעיל (דף עד:) ונפקא לן ציבמות (דף סה.) מן ונת כהן כי תהיה לאיש זר ^א כיון שנבעלה לפסול לה פסלה והואיל ונפסקת בשאר ציאות איסור תיפסל אף כאן: **ואם נפשך לומר**. שום תשובה על ק"ו זה ותצא להכשירה הרי לך מקרא מן התורה שהיא מתחללת דכתיב ולא יחלל ^א עיקר חילול האמור כאן משמע ^א ציאת עצמה שהיתה כשרה ונתחללה אצל זרעו מעיקרו הוא נפסל ואין זה לשון חילול: **מאי ואם נפשך לומר**. מה היה לנו להשיב על ק"ו דאינטריך לפרושי קראי: **הכי קא קשיא ליה וכי סימא**. מעיקרא דדינא דמיתתיה היא עצמה מת"ו מורעו שלא עבר צעירה ^א ונתחללה איכא למיפרך מה לזרעו כו': **אי נימא פסולה לו**. ואפ"י הוא ישראל אס ציאתו צעזירה שאינו של ממזרות הוי הולד חלל: **והרי מחזיר גרושתו**. ^א כשינשאת לאחר דפסולה דכתיב (דברים כד) לא יוכל בעלה וגו': **וצניה כשרים**. בתו כשרה לכהונה אס ישראל הוא: **הוא חללה דכל איסור כהונה עושה אותה חללה צביאתו** ^א וכן זונה מציאת פסולין שזה עליה כהן הדיוט נקראת חללה ^א לנקות עליה ^א משום חללה דכל איסור כהונה עושה אותה חללה צביאתו: **מוזכרים**. מפרש לקמן: **כל שנולה מאיסור כהונה**. דסתם חלל היינו ^א ולד פסול לכהונה מדכתיב ולא יחלל זרעו אצל חללה הנעשית חללה ע"י ציאה הוזכרו לדרוש בזה מקראות כגון זו שהיתה כשרה ונתחללה: **אלמנה אלמנה** אלמנה ונשאת לשני וגירשה ונשאת לכהן ונתחללה ואח"כ נבעלה לאחר מן הפסולים **אחת**. לקמן ^א מפרש לה: **כסדר**. כסדר הזה שנתאלמנה תחילה ונשאת לשני וגירשה ונשאת לכהן ונתחללה ואח"כ נבעלה לאחר מן הפסולים או לקרובים צעילת ונות ונעשית וזנה ונעשית כשרה חללה איכא זונה ליכא ונשאר איסורים זונה הויא חללה לא הויא כדלקמן ^א: **וינסה**. מקרובים או מממזר: **ונסחלה**. שזה עליה כהן ועשהה חללה שהיתה אסורה עליו משום זונה: **אינו חייב אלא אחס**. לקמן ^א מפרש טעמא:

הרי

על ידי האיש, אבל הוא אין מתחלל בשום ביאה דכתיב לא יחלל ורעון הורע הוא מתחלל ולא הוא עצמו. ותנן בבכורות [מה, ב] הנושא נשים בעבירה פסול עד שידור הנאה, וכי נדר הנאה מיהא עובר עבודה. (פסולה) [פסולים] לו. ואפילו הוא ישראל אם בעל ביאה אסורה שאין הולד ממזר הוי הולד חלל. מחזיר גרושתו. משנשאת לאחר או נתקדשה. היא תועבה. כלומר היא [בעונש עבירה וקא חיללה משום אותה ביאה אסורה. שעיקרה. משמעות הפסוק כך הוא אבל חללה הנעשית ע"י ביאה הוצרכו לדרוש חכמים המקרא זה שהיה כשר ונתחלל. אלמנה אלמנה אלמנה. בעל אלמנה שיש לו ג' שמות כדמפרש. אלמנת ראובן ואלמנת שמעון [ואלמנת לוי]. שבה על ג' נשים אלמנות.

*נואה דצ"ל בתחלה ד"ה תאמר בהיא שמתחללת בכ"מ וכי עד וכי נדר הנאה מיהא עובד עבודה, ואח"כ מה"ז זה שהיה כשר ונתחלל כגון היא שהיתה כשרה ונתחללה ע"י אותה ביאה האסורה אבל הולד הנוול וכו' עד מעולם ואח"כ מה"ז פסולים לו ואפ"י וכו' (ד"ו).

עין משפט ונר מצוה

בב א ב מ"י פ"ט מהל' איסורי ביאה הלי"ד סמג לאהין קכב טו"ע אה"ע סי' ז סעי' טו: **בב ג ד** מ"י שם הל' יוצן טו טו"ע שם סעי' כא:

בד ה מ"י שם הל' א ג טו"ע שם סעי' יב: **בה ו** מ"י שם טו"ע שם סעי' יג:

ז מ"י פ"ח מהל' גירושין הל' יב טו"ע אה"ע סי' י ספק אן:

בו ח מ"י פט"ו מהל' איסורי ביאה הלי"ב סמג לאהין קח:

בז ט י מ"י פ"ט מהל' איסורי ביאה הלכה ג סמג לאהין קכב טו"ע שם סעי' יב:

בח כ מ"י שם פ"ו הלכה יא:

בכ ל מ"י שם הל' ט ט י:

הגהות מהר"ב ורשבורג

א רש"י ד"ה וזה אלמנה וכו' לנקות עליה משום חללה. ג"כ ע"י שער המלך פ"ו מהל' א"ב הל' י בדיה האמנם וכו' מ"ש מה:

תוס' ר"י הזקן

מתני'. בת חלל וזכר. כלומר בשבא מן הובר כגון בן בן חל עד סוף כל הדורות בת אחרון פסולה כבת ראשון אבל בת בתו כשרה וטעמא יליף בגמ'. ישראל שנשא חללה. ודוקא ישראל אבל כהן שנשא חללה בתו חללה. דכל ולד שנוולד בבאה מאיסור כהונה הוי חלל. חלל (וזכר) [נשואן]. בגמ' מוחיב הא תנא ליה רישא. בת גר זכר. אפילו זכר ואפילו מישראלית. וליצין טומאה. זכרים. דכתיב בני אהרן ולא בנות אהרן. אף בפסול חללות כהן. בתו של כהן גזול. מאלמנה. וזרעו [כתיב]. ואפילו נקבות משמע. ולא אהני גורה שוה אלא לזרע וזרע. וזרע לו. מה זרעו פסול אף זרע וזרעו פסול, וגורה שוה אהני לנקבה שהיא מורעו נקבה אבל לא לנקבה בת זכר. מקוה טהרה. להכשיר הבת לכהונה. בעמיו. ולא כתיב בעממיו. בעם אחד. שהוא ואשתו חללים. וזרעו. הולד שנוולד ומגורשה לכהן גזול ונתגרשה לכהן הדיוט. היא עצמה. האלמנה עצמה מנין שהיא מחוללת מן הכהונה ומן התרומה והיא שולקה עליה כהן הדיוט משום חללה הואיל ובא עליה כהן גזול. * כשרה ונתחללה. על ידי אותה ביאה אסורה, שהולד הנוולד מאותה ביאה לא היה כשר מעולם. היא מתחללת בכל מקום. בכל ביאה אסורה שנבעלה היא נעשית חללה כדרכה פרק יש מותרות [יצמות פד, ב] לא יקחו להם לנשים, ט) והזהיר אשה